

Глава 1

ПОКЛОНЕНИЕТО - ПУЛСЪТ НА ВЯРВАЩИЯ

„Двадесетте и четири старци падат пред седящия на престола и се кланят на Онзи, Който живее до вечни векове, и полагат короните си пред престола, казвайки: Достоеен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено“ (Откр. 4:10,11).

Какво представлява поклонението?

Студена зимна вечер на северозапад. Около 200 души са се събрали в нашата църква за нощта на бдението. Бог благославя събранието ни по величествен начин, като повече от 100 души се присъединяват към църквата ни през тази година. Много славни и чудесни неща се случват в живота ни, в общността и в църквата. Преживяването ни е с най-висша стойност. Можеш да почувстваш радост и топлина навсякъде.

Започвам вдъхновените си размисли с думите, че сме тук, за да се поклоним и да хвалим Господа за всички чудесни неща, Които Той върши. След това продължавам с въпроса: „Какво е поклонението?“

Някои смятат, че слушането на проповед е поклонение, а други твърдят, че то се изразява в мисиониране. Трети го свързват със съживлението, а четвърти предполагат, че вярването или изучаването на истината е поклонение. Разбира се, има и такива, които смятат, че поклонението се отнася до хвалението и преклонението. Мнозина споделят мнението, че себераздаването, братските отношения и дори молитвата са въведение към

поклонението, но не са самото поклонение. Никой не споменава, че поклонението е насочено към Бог, към сключването на завет с Него и отдаване на почит, чест, слава и вярност.

Почти всеки набляга на това, което се случва в събота сутрин, като забравя, че поклонението е свързано с живота ни и с това, което става вътре в нас ежедневно, във всеки един момент.

Каква е вашата опитност в поклонението?

Струва ми се, че много малко християни познават истинското поклонение. Повечето вярващи в голяма част от църквите не знаят достатъчно за него и нямат почти никаква опитност в истинското поклонение. Ходим на църква, но не се покланяме. Пеем песни, но не се покланяме. Слушаме проповеди, но не се покланяме. Тези неща са елементи от него, но не представляват самото поклонение. Можете до едно да ги вършите и пак да не успеете да се поклоните на Бог. Ние, християните, често бъркаме средствата за поклонението със самото поклонение.

Поклонението, въпреки че мнозина го възприемат така, не се състои в това да присъстваме на богослужението в църквата от 11 часа всяка събота сутрин. Не, поклонението не се състои в това ние да се изявим, а Бог да се прояви и да проникне дълбоко в нас, като донесе Своето присъствие и благодат. То означава да бъдем грабнати от величието и удивлението, от страхопочитанието пред Бог. В своята същност поклонението означава да бъдем така развълнувани от Божието присъствие, че да коленичим в отдаденост и смирение, а след това да се изправим за свят живот, изпълнен със служба и въодушевление заради това, което Бог е сторил и продължава да върши за нас.

След като говорим за поклонението, чувствам необходимостта от мащабна образователна програма в църквата относно неговото значение и основни характеристики. Вярвам, че правилното му разбиране и осъществяването на пълноценна служба на поклонение ще ни осигури съживление и ще задълбочи нашата духовност. Резултатите са удивителни. Колкото повече разяснявам важността на поклонението, толкова по-голямо удовлетворение срещам сред членовете на църквата и толкова по-разположени са те да служат и да мисионират. Когато усетим

истинското преживяване с нашия велик Бог, става по-лесно да живеем според Неговата воля в света и да Му служим с любов и ентузиазъм.

Вярвам също, че съществува здрава връзка между личното поклонение и общоцърковното. Едното води към другото. Ако едното е вяло, вероятно и другото ще бъде твърде незабележимо. Но ако едното е силно, то неизбежно прави и другото въздействащо.

Вярвам, че докато четете тази книга, вашето разбиране и преживяване на поклонението ще се задълбочи.

Защо точно истинско поклонение?

Поклонението е единственото най-важно събитие в живота на християнина, защото всичко в християнството се съсредоточава в него. Здравето и жизнеността на вярващия процъфтява или повяхва в зависимост от качеството на неговото или нейното преживяване на поклонението. То според *Откровение 14:6-12* е честване на сътворението и тържество на евангелието. Отговорът на вярващия спрямо милостта и добротата на Бог чрез акта на преклонение, почит, благодарност, послушание и смирение.

Християните се покланят заради това, което Бог е извършил, продължава да прави и ще направи чрез своя Син Исус Христос, и чрез Божия Дух. Главната цел на християнското поклонение е да слави Бог, да го хвали и да Му благодари – да влезе в определено преживяване с Него. Затова поклонението е една от най-важните дейности на вярващия и на църквата. Ако църквата се провали в своето поклонение, тя ще се препъне и в мисията си; ще се изроди в социален клуб със слаби духовни стремежи.

За да подобрим нашите духовни практики и мисия, трябва да имаме правилно разбиране за поклонението. Без истинско поклонение духовният живот скоро ще отслабне и ще се разпадне. Няма как ние като вярващи да бъдем здрави и силни духовно без поклонение.

Следователно, като признаваме, че християнското поклонение е основен принцип в живота на вярващия християнин и осъзнаването му отдавна е останало на заден план, следващите

глави ще се опитат да дадат разбиране на идеята за поклонението.

Целта на тази книга е да представи и обясни духовните принципи на християнското поклонение. Вярвам, че колкото повече разбираме за него и за ролята на характеристиките, които го изграждат, толкова по-съдържателно ще бъде то и най-накрая ще доведе до по-силно предаване на Исус и на Неговото служене и мисия.

Животът, който винаги сте искали

Християнският живот е концентриран в поклонението. Но неуспехът да се схване правилното му значение води до неудовлетвореност, объркване и отслабване на духовността. Съществува широко разпространено невежество относно неговата истинска стойност и основните му характеристики (т.е. Писанието, проповядването, молитвата, хвалението, жертвоготовността и братските отношения) и средствата за постигане на благословение в резултат на богатото, възнаграждащо, истинско поклонение.

Затова не бива да ни учудва, че мнозина, млади и възрастни, които в детството си са се покланяли вкъщи и редовно са посещавали църквата, са се отдалечили от Бога и от нея, като по този начин са декларирали загуба на интерес и са се отказали да търсят смисъла и ролята както на личното, така и на общоцърковното поклонение.

Осмислянето и преживяването на поклонението е от първостепенно значение по следните няколко причини:

Първо, истинското поклонение е налице, когато индивидуалният вярващ търси Господа с цялото си сърце, ум, душа, стремение и енергия. Пророк Еремия заявява: „Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда. Тогава ще извикате към Мене, и ще отидете, та ще Ми се помолите; и аз ще ви послушам. И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце. И вие ще Ме намерите, казва Господ; и ще ви върна от плен, и ще ви събера от всичките народи и от всичките места, гдето ви бях изпъдил, казва Господ“ (Еремия 29:11-14).